

Gorzów Wlkp., 1 września 2020 r.

**REGIONALNY DYREKTOR
OCHRONY ŚRODOWISKA
W GORZOWIE WIELKOPOLSKIM**
WZŚ.4221.49.2020.PK

P O S T A N O W I E N I E

Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Gorzowie Wlkp., działając na podstawie art. 77 ust. 1 pkt 1, ust. 3 oraz ust. 4 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (t. j. Dz. U. z 2020 r. poz. 283 z późn. zm.) – dalej ustawa o ooś, oraz art. 106 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t. j. Dz. U. z 2020 r. poz. 256 z późn. zm.) po zapoznaniu się z wnioskiem Burmistrza Miasta i Gminy Szlichtyngowa z 26 marca 2020 r., znak: SOŚ.6220.1.5.2020.AWty (data wpływu: 30 marca 2020 r.) o uzgodnienie warunków realizacji w ramach legalizacji przedsięwzięcia, którego wnioskodawcą jest Bratek Sp. z o.o. z siedzibą w Sławie, reprezentowana przez pełnomocnika Andrzeja Wojtyś,

odmawia

uzgodnienia warunków realizacji przedsięwzięcia polegającego na budowie budynku inwentarskiego odchowu indyka na terenie fermy indyków w Nowych Drzewcach na dz. ewid. nr 53/3 obręb 0006 Nowe Drzewce, dwóch zbiorników na paszę, budynku towarzyszącego oraz niezbędnej infrastruktury technicznej

Uzasadnienie

Burmistrz Miasta i Gminy Szlichtyngowa pismem z 26 marca 2020 r., znak: SOŚ.6220.1.5.2020.AWty (data wpływu: 30 marca 2020 r.) zwrócił się do Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Gorzowie Wlkp. o uzgodnienie warunków realizacji przedsięwzięcia polegającego na budowie budynku inwentarskiego do odchowu indyka na terenie istniejącej fermy indyków, przedkładając jednocześnie:

- raport o oddziaływaniu na środowisko sporządzony pod kierunkiem mgr inż. Marcina Zamojskiego w grudniu 2019 r.,
- informację o braku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Organ uzgadniający pismem z 5 maja 2020 r. wezwał do uzupełnienia raportu. Uzupełnienia zostały przedłożone w piśmie z 4 czerwca 2020 r. (data wpływu: 8 czerwca

2020 r.). Organ wystosował ponowne wezwanie do uzupełnienia raportu z 29 czerwca 2020 r. Inwestor przedłożył odpowiedź z 27 lipca 2020 r. (data wpływu: 30 lipca 2020 r.).

Rozpatrywane przedsięwzięcie polega na legalizacji samowoli budowlanej polegającej na realizacji budynku inwentarskiego do chowu indyka na terenie funkcjonującej fermy indyków. Ponadto, postępowanie dotyczy legalizacji budynku stanowiącego zaplecze socjalno-magazynowe, dwóch zbiorników na paszę oraz niezbędnej infrastruktury technicznej.

Inwestycja dotyczy budynku i obiektów budowlanych zlokalizowanych na działce nr 55/3, obręb 0006, gmina Szlichtyngowa. Obecnie działka zabudowana jest 4 budynkami inwentarskimi oraz niezbędną infrastrukturą techniczną. Dla tego terenu brak jest obowiązującego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Gorzowie Wlkp., w toku prowadzonego postępowania o uzgodnienie warunków realizacji przedsięwzięcia, ustalił co następuje.

Zgodnie z art. 71 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o ooś decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach wymagana jest dla przedsięwzięć mogących zawsze albo potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko.

Przedsięwzięcie zostało zakwalifikowane zgodnie z § 2 ust 2 w zw. z ust. 1 pkt 51 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. poz. 1839) jako przedsięwzięcie mogące zawsze znacząco oddziaływać na środowisko. pkt 2 114.5

Organem właściwym do wydania decyzji w przedmiotowej sprawie jest Burmistrz Miasta i Gminy Szlichtyngowa. Natomiast organem uzgadniającym warunki realizacji tego przedsięwzięcia na podstawie art. 77 ust. 1 pkt 1 ustawy o ooś jest regionalny dyrektor ochrony środowiska. W tym przypadku właściwym miejscowo jest Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Gorzowie Wlkp.

Po przeanalizowaniu zgromadzonej dokumentacji, w szczególności raportu oddziaływania na środowisko wraz z uzupełnieniami, organ postanowił odmówić uzgodnienia warunków realizacji przedsięwzięcia.

Określenie środowiskowych uwarunkowań w wyniku oceny oddziaływania na środowisko może być możliwe jedynie na podstawie pełnej i prawidłowo sporządzonej dokumentacji, w tym przede wszystkim raportu o oddziaływaniu na środowisko. Dokument ten, pomimo że ma charakter dowodu prywatnego i sporządzany jest na zlecenie inwestora, ma kluczowe znaczenie dla oceny planowanego przedsięwzięcia i możliwości przeanalizowania jego ewentualnego wpływu na środowisko. Z tego też względu raport musi spełniać wymagania ustawowe określone w art. 66 ustawy o ooś.

W przypadku gdy przedsięwzięcie związane jest z użyciem instalacji objętej obowiązkiem uzyskania pozwolenia zintegrowanego, zgodnie z art. 66 ust. 5 ustawy o ooś, raport musi zawierać porównanie proponowanej techniki z najlepszymi dostępnymi technikami. Brak informacji w tym zakresie powoduje, że raport jest niekompletny oraz nie spełnia wymogów ustawy. Nie może być tym samym uznany za dowód w postępowaniu administracyjnym.

Mając na uwadze powyższe, należy stwierdzić, że przedstawiony raport oddziaływania na środowisko, pomimo uzupełnień jest niekompletny i nie spełnia wymogów określonych w art. 66 ustawy o ooś.

Organ uzgadniający dwukrotnie wzywał wnioskodawcę do uzupełnienia raportu w zakresie art. 66 ust. 5 ustawy o ooś oraz uwzględnienia danych wynikających z posiadanych pozwoleń zintegrowanych dotyczących terenu całego zakładu obejmującego obiekty na działkach nr 53/3 oraz 70/2 i 70/3. Wnioskodawca w uzupełnieniach podnosił, że rozpatrywana inwestycja dotyczy wyłącznie legalizacji budynku inwentarskiego zlokalizowanego na fermie na działce nr 53/3, a pozostałe obiekty stanowią odrębne zakłady, co powoduje, że brak jest podstaw do traktowania wszystkich obiektów jako jeden zakład, a tym samym konieczności uzupełniania raportu o wskazane kwestie. Analiza zgromadzonego materiału dowodowego nie pozwala na przyjęcie poglądu prezentowanego przez Wnioskodawcę.

W niniejszej sprawie kluczową kwestią jest rozstrzygnięcie kwestii zaliczenia powyższego przedsięwzięcia do instalacji, dla których istnieje konieczność uzyskania pozwolenia zintegrowanego, co przekłada się na konieczność właściwego określenia ustawowych wymogów jakie powinien spełniać raport oddziaływania na środowisko.

Zgodnie z art. 66 ust. 5 ustawy o ooś jeżeli planowane przedsięwzięcie jest związane z użyciem instalacji objętej obowiązkiem uzyskania pozwolenia zintegrowanego, raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko powinien zawierać porównanie proponowanej techniki z najlepszymi dostępnymi technikami. Z kolei zgodnie z art. 201 ust. 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (t. j. Dz. U. z 2020 r. poz. 1219) – dalej ustawa p.o.ś, pozwolenia zintegrowanego wymaga prowadzenie instalacji, której funkcjonowanie, ze względu na rodzaj i skalę prowadzonej w niej działalności, może powodować znaczne zanieczyszczenie poszczególnych elementów przyrodniczych albo środowiska jako całości, z wyłączeniem instalacji lub ich części stosowanych wyłącznie do badania, rozwoju lub testowania nowych produktów lub procesów technologicznych. Katalog tych instalacji zawiera Rozporządzenie Ministra Środowiska z 2014 r. z 27 sierpnia 2014 r. w sprawie rodzajów instalacji mogących powodować znaczne zanieczyszczenie poszczególnych elementów przyrodniczych albo środowiska jako całości (Dz. U. poz. 1169), które w pkt 6.8 lit. a Załącznika wymienia instalacje do chowu lub hodowli drobiu o więcej niż 40000 stanowiskach. Istotne jest, że w przypadku tego typu instalacji parametry tego samego rodzaju, charakteryzujące skalę działalności prowadzonej w instalacji, odnoszące się do instalacji tego samego rodzaju położonych na terenie jednego zakładu sumuje się.

W związku z tym, instalacje występujące na terenie jednego zakładu należy rozpatrywać łącznie, aby zapewnić kompleksową ocenę oddziaływań pochodzących z instalacji tego samego typu. Temu też służy instytucja pozwoleń zintegrowanych.

Pojęcie zakładu zostało zdefiniowane art. 3 pkt 48 ustawy p.o.ś. jako jedna lub kilka instalacji wraz z terenem, do którego prowadzący instalacje posiada tytuł prawny, oraz znajdującymi się na nim urządzeniami. Natomiast zgodnie z art. 3 pkt 31 ustawy prowadzącym instalację jest podmiot uprawniony na podstawie określonego tytułu prawnego do władania instalacją w celu jej eksploatacji zgodnie z wymaganiami ochrony środowiska, na zasadach wskazanych w ustawie.

W niniejszej sprawie inwestor zamierza dokonać legalizacji jednego budynku inwentarskiego wraz z budynkiem socjalno-magazynowym zlokalizowanym na działce nr 53/3, na której funkcjonują już 3 obiekty inwentarskie.

Należy wyjaśnić, że istniejące już na działce nr 53/3 obiekty objęte były decyzją Burmistrza Miasta i Gminy Szlichtyngowa z 5 lutego 2013 r., znak: RIOŚiM.6220.1.2013 o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia polegającego na budowie 13 budynków inwentarskich przeznaczonych do chowu indyka, budowie infrastruktury technicznej, budowie zbiorników na paszę oraz budowie zbiorników na gaz LPG, wraz z przyłączami do budynków. W ramach tej decyzji dopuszczono także budowę 10 indyczników na działce 70/2 i 70/3. Decyzja wydana została dla dwóch osób fizycznych. Jak wynika z kserokopii ewidencji gruntów dołączonego do raportu, są to obecni właściciele przedmiotowych działek.

Decyzja środowiskowa obejmowała budynki do chowu i odchowu indyków o łącznej obsadzie 54000 indyków i 75000 piskląt, co stanowi 1521 DJP. Jest to zatem przedsięwzięcie, które zalicza się do instalacji mogących powodować znaczne zanieczyszczenie poszczególnych elementów przyrodniczych albo środowiska jako całości, które podlegało obowiązkowi uzyskania pozwolenia zintegrowanego.

Obecnie inwestor stoi na stanowisku, iż obiekty na działkach nr 70/2 i 70/3 nie stanowią terenu jednego zakładu, gdyż „w skład kompleksu fermowego” wchodzi budynki użytkowane przez 5 podmiotów na podstawie umów dzierżawy. Kserokopie tych umów zostały załączone do uzupełnień z 27 lipca 2020 r. Wynika z nich, że umowy zostały zawarte pomiędzy Wnioskodawcą a poszczególnymi osobami 1 czerwca 2016 r. Zdaniem inwestora, przesądza to o tym, że obiekty te są eksploatowane przez inne podmioty i stanowią one odrębne i niepowiązane instalacje z obiektami na działce 53/3.

Zdaniem organu uzgadniającego takie stanowisko jest nieuprawnione. Należy zwrócić uwagę, iż już z samej treści przedłożonych umów, m. in. §1 i §2 wynika, że wnioskodawca (działający jako wydzierżawiający) traktuje obiekty na działkach nr 70/2 i 70/3 jako teren jednej fermy, czyli jednego zakładu.

Co więcej, z treści samych umów wynika, że wszystkie obiekty posiadają wspólną infrastrukturę, jak chociażby sieć wodociagową (dostęp do wody) czy komunikacyjną (drogi wewnętrzne, place). Okoliczność tę potwierdza także nawet pobieżne sprawdzenie zdjęć satelitarnych w systemach informacji przestrzennej (np. Google Earth, Geoportal). W pełni zasadne jest zatem stanowisko, że w rzeczywistości mamy do czynienia z instalacjami zlokalizowanymi na terenie jednego zakładu, stanowiącego funkcjonalną całość. Wszystkie obiekty są powiązane ze sobą chociażby siecią wodociagową oraz komunikacyjną, co ma decydujący wpływ o uznaniu wszystkich obiektów jako powiązanych funkcjonalnie.

W tym miejscu należy odnieść się do kwestii tytułu prawnego wnioskodawcy. Wnioskodawca na podstawie umowy dzierżawy z 2 kwietnia 2015 r. (załącznik nr 3 do raportu) posiada prawo do realizacji fermy indyków i prowadzenia chowu i hodowli indyków. Zatem, na tej podstawie dysponuje tytułem prawnym do terenu zakładu. Na podstawie umów dzierżawy z 2016 r., w której wnioskodawca występuje już jako „właściciel” działek 70/2 i 70/3 oddaje w dzierżawę po dwa obiekty inwentarskie 5 różnym osobom do prowadzenia działalności w zakresie chowu i hodowli indyków.

Należy jednak zwrócić uwagę, pomijając rzeczywisty charakter uprawnień do korzystania przez inwestora z ww. nieruchomości (czy to jako właściciel czy w dalszym ciągu dzierżawca), że inwestor przekazał de facto część zakładu obejmującego łącznie instalacje na działkach nr 53/3, 70/2 i 70/3, do których posiada tytułu prawny na mocy umowy z 2015 r. Tym samym, oddał w dzierżawę obiekty wraz z infrastrukturą techniczną, które stanowią w istocie części składowe całego zakładu. Każdy z dwóch obiektów inwentarskich na działce nr 70/2 i 70/3 wraz z przypisaną do niego infrastrukturą wchodzi w skład większej całości, obejmującej poza tymi działkami także działkę nr 53/3. Należy wyjaśnić, że brak jest konieczności powiązania technologicznego pomiędzy poszczególnymi instalacjami tego samego rodzaju, a jedyną przesłanką braną pod uwagę jest ich lokalizacja na terenie jednego zakładu.

Zdaniem organu uzgadniającego fakt oddania w dzierżawę obiektów inwentarskich, stanowiących de facto części składowe (poszczególne obiekty inwentarskie), nie stanowi podstawy do traktowania ich jako odrębnych inwestycji, które są eksploatowane oddzielnie. Są one bowiem w dalszym ciągu powiązane z terenem tego samego zakładu, do którego inwestor w dalszym ciągu dysponuje tytułem prawnym. Jak wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi w wyroku z dnia 11 grudnia 2018 r., sygn. II SA/Łd 913/18, że dokonując wykładni pojęcia instalacja należy wziąć pod uwagę korelacje pomiędzy ich częściami składowymi, które to korelacje mogą powodować emisje. Jak wskazano w orzeczeniu: „Zależność ta może mieć charakter bezpośredni, lub też pośredni i funkcjonalny. Dwa elementy lub więcej elementów instalacji mogą pod względem swych funkcji gospodarczych zależeć od jakiegoś trzeciego elementu, który nie został wymieniony w art. 3 pkt 6 P.o.ś. Nie oznacza to jednak, że przestaje być on częścią składową instalacji. Korelacje elementów (części składowych instalacji) należy więc oceniać na podstawie różnych kryteriów (prawnych, technologicznych, ekonomicznych oraz związanych z bezpieczeństwem eksploatacji instalacji). Wykładnia pojęcia prawnego "instalacja" nie może zatem powodować sytuacji, w której nastąpi wyłączenie jakiejś części składowej instalacji w oderwaniu od jej funkcjonalnego znaczenia dla całokształtu jej eksploatacji powodującej emisję. Taki sposób interpretacji pojęcia prawnego "instalacja" byłby sprzeczny z treścią art. 5 P.o.ś”.

Przyjęcie zatem koncepcji, że obiekty na działkach nr 70/2 i 70/3 stanowią 5 odrębnych farm, prowadziłoby do sztucznego dzielenia zakładu, podczas gdy wszystkie obiekty, zarówno na wskazanych działkach, jak i działce 53/3 stanowią części składowe wchodzące w zakres jednego zakładu inwestora, do którego w dalszym ciągu dysponuje on tytułem prawnym na mocy umowy dzierżawy z 2015 r. Tym bardziej, że istniejące obiekty były objęte jedną decyzją środowiskową i były realizowane jako jedno przedsięwzięcie. Nie można, bowiem pominąć, że jedną z podstawowych zasad ochrony środowiska jest kompleksowe podejście do ochrony wszystkich jego komponentów.

Tym samym, zdaniem organu uzgadniającego rozpatrywana inwestycja kwalifikuje się do instalacji podlegających pod konieczność uzyskania pozwolenia zintegrowanego. Z tego też względu raport oddziaływania na środowisko musi uwzględniać analizę o której mowa w art. 66 ust. 5 ustawy o ooś. W przeciwnym razie, raport nie spełnia wymogów ustawowych i nie może być uznany za sporządzony prawidłowo i rzetelnie, co z kolei wyklucza uznanie

jego mocy dowodowej w postępowaniu o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Informacja o złożonym raporcie o oddziaływaniu na środowisko zamieszczona została zamieszczona w publicznie dostępnym wykazie danych prowadzonym na podstawie art. 22 ustawy o OOŚ pod numerem 644/2020 (raport) oraz 645/2020 i 846/2020 (uzupełnienia).

Mając na uwadze powyższe postanowiono jak na wstępie.

Pouczenie

Zgodnie z art. 77 ust. 7 ustawy o ooś na niniejsze postanowienie zażalenie nie przysługuje. Natomiast zgodnie z art. 142 k.p.a. postanowienie, na które nie przysługuje zażalenie strona może zaskarżyć w odwołaniu od decyzji.

podpisano bezpiecznym podpisem elektronicznym
weryfikowanym kwalifikowanym certyfikatem

- :
1. Burmistrz Miasta i Gminy Szlichtyngowa,
 2. aa